

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

Róm. 8:31

A TIZÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE

Felelős szerkesztő és kiadó:
D. Dr. RÉVÉSZ IMRE

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: DEBRECEN, KÁLVIN-TÉR 17. SZÁM. (PÜSPÖKI HIVATAL)

Megjelenik havonként kétszer, 1-én és 15-én
Előfizetési ára évi 20 forint

ÖNMAGUNK REVÍZIÓJA

„Szégyelheti magát a tiszteletes úr, hogy mióta hirdeli már az ígét, és egy ember se tért meg” — mondotta valahol valaki a lelkipásztornak mostanában.

Nem tudom, mit válaszolt ez a lelkipásztor, vagy válaszolt-e egyáltalán, nekem azonban van erre mondanivalóm, hiszen mindnyájan érthetünk ebből.

Először is nem sértődöm meg az éles hangon, nem mondom, hogy mi köze hozzá, nem kérdem vissza, hogy vádló testvérem hány embert térített már meg, nem akarok kitérni azzal, hogy jaj nekünk, ha mi térítünk, annak is, akit megtérítünk, hanem jó szándékot tulajdonítok a tüskésen támadónak. Nem húzódok a mögé az általános álláspont mögé sem, hogy Isten tudja, ki a megtért, ki a meg nem tért, mert Ő csakugyan tudja, de emberek által megállapítható ismérvei is lehetnek és vannak is ennek.

Én szégyellem magam emiatt, és lemondok a szégyen takargatásáról (II. Kor. 4, 2), itt nyilvánosan is, amikor szóvá teszem, hogy nálam valóban így történt. Benne állok már negyedszázada az aratásban, vágom a rendet — az aratás Úra előtt mondhatom, hogy hűséggel —, de túlságosan csak arra törekedtem, hogy dőljön a rend a munkám nyomán. Kevés gondot fordítottam arra, hogy összeszedegessem, kévékbe kössem a kalászköteget. Vagy nagy kévéket szerettem kötni, de elhanyagoltam a szétszóródott szálakat. Statisztikába vettem, hányan járnak templomba, hányan úrvacsoráznak, mennyi a KIE, a Leánykör, a Nőszövetség stb. létszáma, de nem igyekeztem megtudni személyszerint, kik a Krisztuséi, hogy az egész gyülekezetért vállalt és szüntelenül hordozott felelősségem mellett ezeket külön is gondozzam, ezekért külön is imádkozzam.

Az utóbbi években világosodott meg előttem, hogy nem elég nekünk a gyülekezet ünnepi arcát nézni, tömeg-munkát végezni, komolyabban kell venni a jánosfi figyelmeztetést, hogy ne higgyünk minden léleknek, hanem próbáljuk meg a lelkeket, ha Istentől vannak-e... és valamely lélek nem *vallja* Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől, és az az Antikrisztus lelke. (I. Ján. 4, 1—3.) Nem helyeztem rá hangsúlyt, hogy vallja-e vagy nem vallja az én testvérem, gyülekezetem egyik vagy másik tagja azt, amit Krisztuséinak vallaniok kell. Mostanában jött hozzám közelebb Pál eme megállapítása: „Szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk vallást az idvességre.” (Róma 10, 11.) Tudom ugyan, hogy az élet igazolja az ajak vallástételét, de azt sem vonhatom kétségbe, hogy a szívnek teljességéből szól a száj (Mt. 12, 34).

Igyekeztem hasznosabb ajándékokra (I. Kor. 12, 31), kértem a Lélek adományaképpen a világosságot, és ma nem tartom lehetetlen, vagy merész valaminek a lelkek megítélését, természetesen a Szentlélek erejével

és segítségével lelkigondozás céljára. Hiszen, ha lelkigondozást végzek, mintahogy végezniem kell, meg kell próbálnom megállapítani az illetőnek Krisztushoz való viszonyát, tehát le kell mérnem, meg kell itélnem ezt a lelket. Diagnózis felállítása nélkül nem kezdek gyógyításhoz. Úgy gondolom, addig vonakodtam ennek alkalmazásától, amíg Krisztushoz való viszonyomat nem tisztáztam végképpen, és nem mertem ezt nyíltan megvallani. Ha ezt megvallottam, mégpedig nem csak a prédikálás lendületében a szószékről, hanem négyszemközt, vagy közösségben, vagy bárhol bárki előtt is, akkor egészen természetesnek találom, hogy azokat fogadjam el Isten gyermekei, nekem lelkitestvéreim gyanánt, akik hasznóképpen vallást tesznek az Úrról.

Ha csak azért tartom nyilván, hogy hány ember tért meg az én bizonyágtételem, lelkipásztori munkám nyomán, mert egy újabb rovat ez a statisztikában, akkor persze egy lépéssel sem jutottunk előbbre. De nem így áll a dolog. Embereket halászni küldtünk. (Mt. 4, 19.) A kifogott hallal más a teendőnk, mint a vízbenmaradtakkal. Lelkeket kell megtéréshez, újjászületéshez segítenünk. És ha megtér, újjászületik egy is, annak más a szüksége, az igénye, mint a meg nem születettnek, vagy a már régen megszületettnek.

Tehát ahogy félelem és rettegés között tudomásul vettem, hogy végbement az én üdvösségem (Fil. 2, 12), és nincs kétségem többé efelől, éppenúgy másokra nézve, akik gondjaimra bizattak, a vállamra nehezített felelősségből kifolyóan igyekezniem kell megtudni, hányadán állanak. És bizony bánt a mulasztás, éget a szégyen, ha arra gondolok, hogy üres kézzel kell állanom az Úr elé, mert kihullattam, nem őriztem meg azokat a kalászköteget sem, amelyek talán az én kaszám nyomán jelentkeztek.

De hála az Istennek, aki adja nekünk a kegyelmet, hogy önmagunkat revideálhassuk.

Debrecen.

Sípos Károly.

Somogyi Gábor, debreceni polgár 1875-ben tett végrendeletét, melyben a Kollégiumra 10 ezer forintot hagyományoz, e sorokkal kíséri: „Vagyonom jelentékeny részét a debreceni főtanoda vagyona szaporítására fordítom. E főtanoda a jövőben is vallás- és hazaszeretet és nemzeti anyanyelvünknek sziklavára legyen.”

Balla Athanáz, orosz szolgálatban élt, magyar származású, görögkeleti vallású diplomata 1814 dec. 1-én kelt végrendeletében azt írja, hogy azért hagyományoz a debreceni Kollégiumra 13,084 váltóforintot, mert „egyedül a protestánsok iskoláinak tulajdoníthatja azt, amivé lett, ennek belső érzését végrendelete által kívánja meghálálni.”

A grenoblei zsinat

A Franciaországi Református Egyház szokásos évenkénti zsinatát az idén Grenobleban rendezte meg. Az itt elhangzott felszólalásokból, határozatokból — melyek mély tanulmányokkal szolgálnak nekünk, magyar reformátusoknak is — próbálom néhány fontos részletet közölni.

A jelentések közül kiemelkedik a St. Germain-i theologus-előkészítő tanfolyam szép munkájának ismeretése. Ima- és munkaközösség. Az intézetnek 47 bentlakó növendéke van, közülük 32 ösztöndíjas támogatással.

Az Egyház népesedési kérdése igen komoly. Sok helyen csökken a protestánsok aránya, másutt, pl. a Drôme területén nő a születések száma.

Az anyagi viszonyok is nagy aggodalomra adnak okot — a zsinati jelentés szerint. Ezt lelki döntések határozzák meg és egyházaink lelki állapota vidékenként igen különböző. (Jegyzet. — Az anyagi helyzet azért pl. itt, Montpellierben egyáltalán nem lehet aggasztó. Az adakozás igen szép és dicséretes az Úr előtt. 10—20 frankot ad mindenki [legalább 1 Ft személyenként], de 50 és 100 frankosok is kerülnek a perselybe).

Néhány városban — említi egy zsinati beszámoló — vannak nagyon életvesztett kis közösségek, itt-ott új dolgokról is tudunk, másutt azonban semmi, vagy majdnem semmi jelét sem látni a mély és kisugárzó életnek. Vannak gyülekezetek, melyeknek *missziói területté* kellene válniuk.

A Zsinatnak három fontos kérdés ügyében kellett döntenie — tájékoztat J. Cadier úr, a Conseil National de l'Église Réf. tagja.

Az első az *Úriszentvacsora* liturgiájának revíziója. Az úrvacsorai liturgiában jelentős részt foglal el a Didachéból vett ősi imádság. Az új liturgikus rend tömörebb, rövidebb, mint a régi és Kálvin dogmatikai felfogásához sokkal inkább alkalmazkodik, hangsúlyozva *Krisztusnak* a Lélek által való *jelentését*, a spirituális egyesülés fontosságát, mellőzve minden moralizálást.

Megvitatták a *nők lelkészi szolgálatra való felszentelésének* ügyét, több konkrét eset fölmerülése következtében. Bibliái alapon azonban nem lehet alátámasztani az ilyen igények kielégítését és M. Cadier véleménye szerint ezt a kérdést nem is kellene Zsinat elé hozni. A lelkészi képesítésű nők szolgálati beosztása (vallástani-tás, konfirmációi oktatás, bibliakörvezetés, ielkigondozás, szeretetszolgálat stb.) marad a régi. A hatáskör kibővítéséről esetenként lehet szó.

külön vizsgálat után. (Vannak gyülekezetek — filiák —, melyeket nőlelkészek vezetnek, de minden esetben palástjog *nélkül*, azaz sákramentumot nem szolgáltatathat ki, nem temethet, nem eskethet, szöszékre nem léphet.)

A harmadik probléma: *Többen neheztelnek az Egyházra hallgatása miatt a világeseményekkel kapcsolatban.* Ez mindenestre nehéz kérdés. Irányadsképpen a május 30-i soirée keretében Pierre Maury lelkész tartott igen tartalmas, megrázó erejű előadást: „La parole de l'Église au monde” címmel. (Az Egyház szava a világhoz.) A világot mindkét értelemben véve, egyrészt, mint *oekumenikus adottságot*, amelyhez Istentől küldetést kaptunk, másrészt, mint kisértő és megejtő *ellenséget*, mellyel szemben küzdenünk kell.

A Zsinat végül másnap a következő deklarációt bocsátotta ki:

„A Franciaországi Református Egyház 1948 május 29., 30. és 31. napjain Grenobleban összeült Zsinata tények és kérés felhívások elé állítván — úgy gondolja — megértette Isten szavát.

Hisszük, hogy az Egyháznak beszélnie kell a világhoz a háború és béke problémáiról, melyek igazán annyira gyöttrik belső világunkat.

Magunk is részesei vagyunk annak a szorongásnak, amelyet oly sok francia keresztyén érez a gyarmatainkon levő jelenlegi válság miatt.

Mélységes számalommal vagyunk eltelve a Palesztinában dúlni kezdő háború láttán, amely épp akkor támadt, mikor a századokon át oly kegyetlenül üldözött zsidó nép ereje megfeszítésével új létfeltételeket próbál teremteni magának.

Hisszük, hogy az Amsterdami Oekumenikus Gyűlés az egyházaknak alkalmat nyújt — s ez Isten kegyelmi lehetőségét és parancsát rejti magában! — nyíltan szólni.

Igy:

Hivatkoznunk kell arra, hogy az Egyház egyedül Istentől várja *Krisztus dicsőséges visszajövetelét* által a *Békesség és Szeretet Birodalmának* végleges felállítását.

Hangsúlyozzuk ugyanolyan kényszerítő biztos tudatban, hogy az egyetlen békíteni tudó üzenetet, a Jézus Krisztus keresztyénül való beszédét, a korlátlan hatalom egyedüli tényleges Birtokosát, az *élő* Jézus Krisztust és Isten eljövendő Országának prófétai bizonyágtételeit csak igazi odaszánással lehet hirdetni e világon.

Következésképpen a nélkül, hogy megkísérelnénk foglalkozni vala-

menyi időszzerű kérdéssel, úgy érezzük, ki kell jelentenünk a következőket:

1. Nem szorítkozhatunk elvont és általánosságokban mozgó nyilatkozatokra az erőszak használhatóságának kérdésében,

hanem valljuk, hogy a *háború* mindig az emberi *bűn* megnyilvánulása és az emberi igazságszolgáltatás csődje.

Kijelentjük, hogy az Egyház tartja a teljes közösséget azokkal a tagjainkkal, kik megtagadják az erőszak minden használatát.

És kérjük,

hogy az Egyház ne engedje magát megtéveszteni politikai megegyezéssel,

hogy külpolitikánk valóban az igazság szolgálatában álljon.

2. Kifejezzük fájdalomunkat és sajnálatunkat a Francia Únió területén történő összeütközések felett, melyekért mindnyájan közösen felelősek vagyunk.

Vádoljuk magunkat, hogy nem hirdettük eléggé, mindenütt és mindeneknek az igazság és szeretet evangéliumát.

Buzdítjuk az egyházakat, hogy lankadatlan hűséggel imádkozzanak ezen területek békéjéért.

Kérjük Kormányunkat, ügyeljen arra, hogy milyen eszközöket használ és vállalja egy nemeslelkű bánásmód minden kockázatát.

3. Lelki értelemben közösséget vállalunk Izrael népével és testvéri köszöntésünket küldjük neki.

A nélkül, hogy azt hinnők, hogy a Palesztinában való letelepedése megoldandó *elválasztása* *littkát*, felháborodásunkat fejezzük ki a felett, hogy Izrael alig megalakult államát megtámadták s hogy ezt az összeütközést versengő hatalmak kihasználják.

És kérjük kormányunkat, hogy mindent tegyen meg, ami hatalmában áll, a zsidó népnek a háborútól való megóvása érdekében.

Minden emberi beszéd gyöngeségének tudatában ünnepélyes nyilatkozatunkat Isten döntésének és kegyelmes akaratának vetjük alá.

Íme, a deklaráció szövege. Nehezen írták meg, előbb alázatosan keresve Isten akaratát.

Végül meg kell említenem, hogy a Zsinat ideje alatt a világ valamennyi francia református templomában könyörögtek az Úrhoz a gyülekezetek a Zsinatért.

Montpellier, 1948 július.

Horsai Ede.

A Debreceni Református Egyházmegye lelkési imaközösségének javaslata

a gyermekmissziói munka eredményesebbé tételére

Az iskolák államosításával előállott helyzet mindenképp arra kényszerít, hogy végérvényesen megállapítsuk: a vallásoktatás is gyülekezeti missziói munka. Ez az elvi megállapítás viszont gyökeres magatartásbeli s azután szervezeti átalakulást követel meg az egyház missziói élettevékenységében. Ugyanis a gyülekezeti missziói munka két határozottan megkülönböztethető, de egymástól soha el nem választható részt hordoz magában: gyermekmissziói és felnőtt missziói munkát. Az előbbinek tárgyai az iskolaköteles gyermekek, az utóbbié pedig a többi gyülekezeti tagok. Ez a meghatározás azt is magával hozza, hogy a gyülekezetekben, egyházmegyéken, kerületeken, konventen esetleg — de nem szükségképpen — más és más végzi, irányítja a gyermek- és felnőtt gyülekezeti missziói munkát, de azért *soha nincs és soha ne is legyen gyermek- és felnőtt gyülekezet*, mint különálló, munkálkodó szerv, hanem csak egy egységes gyülekezet. Egyházszerkezeti és felügyeleti, valamint methodikai követelmény azonban az, hogy egyházmegye, kerület és konvent lehetőleg két missziói előadóval rendelkezzen: gyermekmissziói és felnőtt missziói előadóval. Ez annál is inkább lehet, mert a gyakorlatban ez nem jelent mást, mint a vallásoktatói előadói név helyes megváltoztatását.

Gyakorlati rész.

1. A gyülekezeti gyermekmissziói munka kiindulási pontja, szervezője és támogatója a missziói bizottság. Elnöke a lelkipásztor (ahol több van, akit a presbitérium választ). Tagjai: a gyülekezet minden lelkesjellegű tagja, a gyülekezet területén levő minden iskolaszervezet egy beküldött tagja, a helyi gyermekmissziói igazgató (személyéről később lesz szó), továbbá a gyülekezet létszámához arányítva választott tagok.

2. A gyülekezeti missziói bizottság szervezi, mindenekben támogatja a gyermekmissziói munka két ágát: az eddigi vallásoktatást és az egyébb gyülekezeti gyermekmissziói munkát. Gyűlést legalább negyedévenként köteles tartani és tárgyalni a helyi gyermekmissziói igazgató, valamint az egyéb gyermekmissziói munkavezetők beszámolóját.

3. A gyermekmissziói munka első eszköze az eddigi vallásoktatás. Munkásai a vallásoktatók (gyermekmissziósok), akiket vagy a presbitérium állított be állandó munkásokul, vagy a missziói bizottság választ a jelentkező munkások közül. A munka irányítója és vezetője a nevezett vallásoktatók (gyermekmissziósok) által szavazással 3—3 évre választott helyi gyermekmissziói igazgató, aki a vallásoktatókat (gyermekmissziósokat) és az általuk végzett munkát képviseli egyfelől a missziói bizottság, másfelől az egyházmegyei gyermekmissziói előadó (szakfelügyelő) felé. Főbb feladatai a következők: iskolák igazgatóin keresztül minden iskolai év elején megkeresi a tanteszülötteket, kik vállalkoznak önkéntes vallásoktatásra (gyermekmisszióra), illetve kik folytatják már vállalt ebbeli munkájukat. Jelentkezőkkel felveszi a személyes érintkezést s nyert tapasztalatai alapján javaslatot tesz missziói bizottságnak a vallásoktatók (gyermekmissziósok) megválasztására. Iskolai év elejére gyermekmissziói munkaprogramot

készít s ezt missziói bizottsággal elfogadva elküldi az esperesnek. Ugyanakkor megküldi az órarendet s a vallásoktatók (gyermekmissziósok) által készített s általa már átnézett és esetlegesen észrevételezett tananyagbeosztást. Általában minden anyagi részben jelent a missziói bizottságnak s minden szellemi részben jelent s jóváhagyást kér az esperesen keresztül az egyházmegyei gyermekmissziói előadótól azzal, hogy a nyert jóváhagyás után ezt is jelenti a missziói bizottságnak. Továbbá segélykönyvtárt létesít, amely bibliával, zsolnárral, tan-könyvekkel látja el a rászorulókat. Gondoskodik a gyermekek rendszeres templombajjárásának ellenőrzéséről. Havonta egyszer a gyermekmissziói munkásokkal módszeres értekezletet tart, ahol megbeszéli a szükséges teendőket s hasznosítja a nyert tapasztalatokat és beszámolnak a tanítványaik meglátogatásáról.

4. A gyermekmissziói munka második eszköze a vasárnapi iskolai munka. Ez a munka eddig a vallásoktatás kiegészítő eszköze volt s lehetséges, hogy hamarosan egyedüli eszköze marad a gyermekmissziói munkának. Az ezen a területen megindítandó és végzendő munka szempontjából azért egyfelől figyelembe kell venni és élni kell az eddigi kipróbált vasárnapi iskolai módszerekkel, másfelől keresni és tanulmányozni kell azokat a módszereket, amelyeket ottan használnak, ahol már csak egyedüli eszköze a vallásoktatásnak a vasárnapi iskolai munka. Mostani teendőink a következők legyenek. Lelkipásztor(ok) minden iskolai év elejére készítsenek egy vasárnapi iskolai munkatervet. Állapítsák meg, hogy hány vasárnapi iskolai csoportra van szükség. (Ez a szám legalább annyira legyen, ahány általános iskolai alsótagozatbeli osztály van a gyülekezetben.) A tervezetet tárgyalja le a helyi gyermekmissziói igazgatóval (lehetséges az is, hogy a kettő ugyanazon személy) s azzal egyetértésben hívja meg értekezletre a gyermekmissziói munkásokat (bizonyoságtéveket). Velük együtt állapítsák meg azt, hogy kik alkalmasak a vasárnapi iskolai munka végzésére s kik vannak abban a helyzetben, hogy vállalhatnak csoportvezetést. Kívánatos lenne, hogy a vallásoktatók (gyermekmissziósok) feltétlenül vállaljanak egy-egy csoportot. Ez azonban nem követelmény. Mikor már minden csoportvezető (bizonyoságtéve) személye bizonyos, akkor a gyermekmissziói igazgató hívja össze a csoportvezetőket (bizonyoságtéveket) s állapítsák meg, hogy a helyi lelkészek közül kit szeretnének látni az elkövetkező iskolai évben vasárnapi iskolai előkészítőnek. (Előkészítő feltétlenül lelkész legyen.) Az így kijelölt előkészítő nevét a helyi gyermekmissziói igazgató azonnal közölje az esperessel, hogy az az egyházmegyei gyermekmissziói előadó által a kellő intézkedéseket megtehesse a munka támogatására és ellenőrzésére s az így nyert támogatás és útmutatás után a vasárnapi iskolai munka megindulhasson.

5. A gyermekmissziói munka harmadik eszköze az általános iskolák felsőbb tagozatában végzendő fiú- és leányegyesületi munka. (A még felsőbb iskolák tanulói között a felnőtt gyülekezeti missziói munka végzendő. Ezek soraiból kerülnek ki egyidőben, vagy későbbben a gyülekezeti missziói munkások.) Az ezeken a munkamezőkön végzendő munka megszervezése

ugyanúgy történjék, mint a vasárnapi iskolai munkaé, azzal a különbséggel, hogy a leányegyesületi munka vezetője és szervezője a gyülekezeti leányegyesületi munka vezetője s a fiú munkavezetője pedig lehetőleg egy arra alkalmas presbiter legyen. (A lelkész is presbiter.) A helyi gyermekmissziói igazgató ezeknek a nevét is az előbb kívánt jelentéssel egyidőben küldje meg az esperesnek, hogy az a szükséges útmutatást és segítséget megadhassa és a munka megindulhasson.

6. A fentiek alapján az eddigi vallásoktatás és gyülekezeti gyermekmissziói munka gyülekezeti szerve a gyülekezeti missziói bizottság, mely a most reáharuló követelményeknek megfelelően szerveztessék át.

A gyermekmissziói munka helyi irányítója a gyermekmissziói igazgató. (Ez — különösen kisebb helyeken — a lelkipásztor is lehet), aki összekötő egyfelől az esperesen át az egyházmegyei gyermekmissziói előadó, másfelől a missziói bizottságon keresztül a gyülekezetet képviselő presbitérium között.

Biharnagybajom—Derecske.

I R O D A L O M

Méliusz Juhász Péter: A Krisztus közbenjárásáról való prédikációk. Debrecen, 1561.

Lapunk szeptember 1-i számában előre jeleztük, hogy Incze Gábor gondozásában — „A reformáció és ellenreformáció korának evangéliumi keresztyén (református és evangélikus) egyházi írói” sorozat XIX. számaként — megjelenik Meliusz Juhász Péter egyik prédikációs-kötete, amely korunkra csak két példányban maradt fenn. Mind theologiai, mind kortörténeti, mind irodalmi szempontból igen értékes kötet, amely „Incze Gábor, Budapest, 33,451” című és számú csekk-lapon példányonként 5 forintért rendelhető meg, melegen ajánljuk a lelkipásztorok figyelmébe. Bővebb ismertetés helyett e helyt adjuk a könyv eredeti címlapját:

**A Christus Közbe
IARASAROL VALO PREDICACIO,
OC, MELYEKET MELIUSZ
PETER a Döbrözöni Lelki
Pásztor írt.**

Ebben íent meg az Istennek szereteti mi bennünk, hogy az ő egyedien egy fiat küldötté az Isten ezt világra, hogy éllyunc ő általa. Ebben áll a szeretet, nem hogy mi szeretűc volna az Isten, hanem hogy ő szeretet munket, es el küldötté az ő fiat, hogy engedteles lenne a mi bűneinkert.
s. Ioan: 4.

Döbrözönbé nyomtatáé

MD. LXI.

Előszó most nincs e kötethez, hanem utal Dr. Révész Imre tanulmányára, amely

Méliuszak a Kolossélevélmagyarázata kötetében jelent meg. Utószót, illetve magyarázó jegyzeteket írt a kötet végére Inceze Gábor.

Smith—Szerb Anna: A boldog élet titka. Fordító kiadása, Siófok, Mátyás király-u. 12. Csekkszám: 44.940. — 170 lap. Ára 18 Ft.

Szerb Annának, mint fordítónak a neve ismeretes. Kegyetlen irodalmi műveket fordít le. Általános evangéliumi és keresztyén igazságok találhatók ebben a könyvben is. Kár azonban, nem magyarázza meg, hogy a szerző: „H. W. Smith” kicsoda, mikor írta könyvét, milyen teológiai irányhoz tartozik, vagy melyik felekezethez, ami mégis érdekelné előre a könyv olvasóját.

A könyv egyébként végigvezet a keresztyén élet kérdéseiről és bárki hasznosíthatja.

Béni Sándor: Öt szót értelemmel. — A Béni Sándor evangélikus lelkészegyesület kiadása. Megszerezhető Baross-nyomdánál (Harangozó-nyomda) Győr, Bajcsy-Zsilinszky-utca 24. Lelkészeknek szóló kiadás ára 24 Ft. Rövidebb kiadás ára 18 Ft.

Ez a könyvecske 150, illetve 112 vázlatos prédikációt tartalmaz közönséges, vasárnapi és ünnepi alkalmakra, valamint kazuális, alkalmi istentiszteletekre. Eredetiségre törekszik anélkül, hogy bántó lenne. Meglepő mélyrelátás, jó stílus, a gyakorlati életnek megfelelésre törekvés jellemzik. Hasznos és érdemes munka.

Hogyan vezessék vasárnapi iskolát? (Jung Emánuel. Ford.: Tekus Ottó és Veöreös Imre.)

A módszertani kérdések örökké érdeklik azokat, akik neveléssel foglalkoznak. Most, amikor a vasárnapi iskolai munka a gyülekezeti gyermekmissziói munka homlokerébe került, különösen kedvenc csemege a vasárnapi iskolai tanítás módszertana. Evangélikus testvéreink éles szemek hamar meglátta a svájci Jung pompás könyvét és lefordította azt magyar nyelvre. Azonnal megmondhatjuk, hogy kitűnő szolgálatot tett ezzel. A könyv mindezekelőtt a munka belső céljára mutat rá. Megállapítja, hogy cél nélkül komoly munka sem, de eredmény sem lehet. A továbbiakban mindvégig erre a kérdésre felel a szerző: hogyan lehet elérni a kitűzött célt? A tanítási egységek keresésénél egyoldalúan csak a történeti anyag nyújtásának a híve. Azonban azt hiszem, érzik, hogy ezzel nagyon egyoldalú szemléletbe esett s ezért a negyedik fejezetben, összefoglalás cím alatt a fő gondolatot erősen keresi s annak morális jelentőségét tulajdonítja. A könyv mindvégig világos, tanúságos és igen hasznos nemcsak a vasárnapi iskolai munkások, hanem a bibliával a mások tanítása céljából is foglalkozók számára. (Kapható a Vasárnapi Iskolai Vezetők kiadóhivatalában, Győr, Petőfi-tér 1. Ára 8 Ft.)

Dr. Tomay Dezső.

HÍREK

Legközelebbi egyházkerületi tanácsülésünket Isten segítségével november hó 24-én, szerdán fogjuk tartani. E napon vagy e körül a szükséghez képest egyéb ülések is lesznek (esetleg bírósági időszaki tanács is).

A püspök fogadónapjai kedd, szerda, csütörtök és péntek délelőtt fél 9-től 12-ig.

Helyreigazítás. Lapunk október 1-i számában a 2401—1948. sz. körlevél utolsó mondatában sajnálatos s esetleg félreértésre okot adó nyomdahiba van:

„anyagkötelességteljesítés” helyett „anyag kötelességteljesítés” olvasandó.

A Debreceni Protestáns Lap előfizetési díjával még mindig nagyon sokan tartoznak. Nyomatékosan felkérjük a hátralékosokat, hogy kimutatott tartozásikat sürgősen fizessék be az 503,237. csekkszámára.

A Debreceni Protestáns Lap régi példányszámai — 1932-től — darabonként 50 filléres árban megrendelhetők, amíg a készlet tart.

A **tyukodi** egyház szeptember 26-án avatta fel és adta át rendeltetésének a 11 mázsa újjáöntetett harangját. A lelképásztori szolgálatot Király István cégénydányádi lelképásztor végezte.

Dr. Tomay Dezső: Jézus élete c. vasárnapi iskolai vezérfonal a vasárnapi iskolai munka előmozdítása érdekében csoportos rendelés esetén 15 Ft helyett 10 Ft-ért kapható a szerzőnél, Derecskén.

A **derecskei** egyház meleg és bensőséges közösségben ünnepelte 25 éves szolgálatának fordulóját alkalmával **Hatházy Sándor** önálló kántorát. Október 3-án délelőtt a templomban ünnepélyes presbitéri gyűlés keretében Derecske egész népe köszöntötte népszerű, munkában fáradhatatlan „kántorát”. Este pedig **Dr. Szász Imre** esperes a debreceni egyházmegye és Derecske lakossága nevében üdvözölte Hatházy Sándort.

A **vásárosnaményi egyházközség** 20.000 forint költséggel teljesen újra fedette templomának tornyát. A szükséges pénzösszeg jelentősebb része a hívek önkéntes adományaiból gyűlt össze. A barokkstílusú templomtorony munkálatát Rózsássy József és Kathy Imre debreceni vállalkozók végezték kiváló szakértelemmel. A toronygomb és új csillag felhelyezése szeptember hó 26-án, vasárnap délelőtt történt, mintegy 1500 résztvevő jelenlétében, ünnepélyes keretek között.

Férfiak figyelmébe! December 27 — január 3 között konferenciát rendezünk férfiak számára a Nőszövetség Istenhegyi Otthonában. Elsősorban a 20—40. év közötti férfiakat hívjuk, különös szeretettel azokat, akik hadifogságból kereső lélekkel jöttek haza. Akiket már megértett az evangélium, de még nem tudták egészen átadni életüket Krisztusnak, azok jöjjenek el. Aki vágyakozik, egy levelező-lapon jelentse be ezt a Nőszövetség címére, Budapest, XII., Istenhegyi-út 92 s küldjünk számára részletes tájékoztatót. Lelképásztortestvéreinket arra kérjük, hogy ha van gyülekezetükben Krisztust-kereső férfi, fiatal presbiter, segítsék elő, hogy eljöhessen s idejében jelentsék be azt nekünk. Szeretnénk, ha minél több földműves és munkás férfi venne részt ezen a konferencián. **Jelentkezési határidő: november 15-ig.** Legyetek férfiak, győzzétek le kifogásaitokat és az akadályokat s engedelmesskedjétek a hívásnak és jöjjetek el.

Dr. Makkai Sándor, konventi missziói előadó a szatmári ifjúsági konferenciával kapcsolatban meglátogatta Fehérgyarmat és Cégénydányád gyülekezeteit. Útjára Tamás Ferenc egyházkerületi missziói előadó kísérte el, B. Szabó Tibor fehérgyarmati és Király István cégénydányádi lelképásztorok a templomba gyűjtötték a gyülekezetet, ahol hirdették nekik az Isten Igéjét és ismertették előttük egyházunk missziói munkáját.

Szatmáreseke egyházközségben aug. 22-én gyülekezeti nap volt, amelyen Török József esperes, Hadbázy Pál és Dr. Ludász Gyula lelkészek hirdették az ígét, vagy előadást tartottak az ifjak és férfiak számára. A nőknek Török Józsefné esperesné és G. Nagy Béláné tartott elő-

adást. A délutáni gazdag műsoros templomi ünnepély az esteli órákig eltartott.

Cs. Nagy Dániel nyiradonyi segédlelkész 1942 szeptember 18-án Debrecenben 215—1942. sz. alatt kiállított s a háború pusztításai következtében megsemmisült I. lelkészképzés bizonyítványát a konventi elnökség érvénytelennek nyilvánította és a másodlat kiadására az engedélyt megadta.

Cserehirdetmény. Duna mellett fekvő kislélekszámú nagyközség tősgyökeres régi egyházközségének jól javadalmazott lelképásztora saját elhatározásából, hogy szülőföldjére visszakerülhessen, cserét ajánl, lehetőleg olyan helyre, ahol fiait iskoláztathatja. **Csakis felbélyegzett** ajánlatokat szerkesztőség továbbít. Épületek rendben vannak. Fizetéssel hátralékban nincsenek, posta, orvos, hajóállomás helyben.

A **hevesnagykunsági egyházmegye III. nyári ifjúsági konferenciája** volt Berekfürdőn a tiszántúli egyházkerület missziói otthonában. Az egyházmegye missziói bizottsága külön a fiúk részére egyhetes konferenciát készített elő. Tizenegy gyülekezetből jött össze a konferencia. Bihari István karcagi lelképásztor nagy szeretettel és az ifjúsági munka iránt érzett hűséggel vezette le az egyhetes, komoly konferenciát. Közben vendégek is érkeztek, akik meghatódva látták, hogy a fiúk egymással beszélgetnek a Bibliáról. „Ha ezt a mi időnkben is megtettük volna” — mondták. Az előadások a kísértések kérdés-csoportját tárgyalták és a fiúk részéről őszinte, komoly megnyilatkozások történtek. Az imaórán a fiúk sorban, hangosan imádkoztak. Szolgált: k: Bihari István karcagi, Dankó Sándor tiszafüredi lelképásztorok. Csávás Sándor tanár. Baksi Zoltán szikszói segédlelkész, Guthy Gábor teológus és Tamás Ferenc egyházkerületi missziói lelkész. A diakónustestvérek, Molnár Gyula igazgató irányításával, nagy szeretettel szolgáltak a konferencia ellátása körül.

Toronyóra ajánlás. Komoly szakértőtől kaptuk az értesítést arról, hogy az ország első aranykoszorús toronyóra mesterének két darab toronyórája volna eladó; az egyik kéttornyú templomra, a másik egytornyú templomra volna felszerelhető. Az előbbi 25.000, az utóbbi 15.000 forintba kerülne. A kéttornyú toronyba felszerelhető óraműért kaptá annak előállítója az aranykoszorús mesteri címet. Felhívjuk erre az érdekelt egyházközségek figyelmét.

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

2489—1948. szám.

TÁRGY: Kántorok eskütétele.

KÖRLEVÉL

a nagytiszteletű lelképásztor urakhoz.

Az egyetemes konventi és zsinati elnökségi tanács 30—1948. sz. jegyzőkönyvi pontja alapján, az elnökség nevében tájékoztatásul közlöm, hogy az állami tanítók a kántori teendőket nem főfoglalkozásként, hanem mellékfoglalkozásként, külön megbízás alapján látják el s így tőlük egyházi esküt kivenni nem kell és nem is lehet.

Debrecen, 1948 október 1.

Révész Imre
püspök.